

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΡΩΣΙΚΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΝ MISSIA

Τήν Δευτέραν, 4^{ον}/ 17^{ον} Ιουνίου 2019, ἐωρτάσθη ἡ ἑορτή τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἑορτή ἀποδόσεως ἰδιαίτερας τιμῆς καί λατρείας εἰς τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον ἐπεφοίτισεν ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν καί ἐφώτισε τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, εἰς τήν ἐν τῇ Νέᾳ Ἱερουσαλήμ Ρωσικήν Ἀντιπροσωπείαν MISSIA καί εἰς τόν Ναόν αὐτῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Εἰς τόν ναόν τοῦτον προεξῆρξεν τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς MISSIA Ἀρχιμανδρίτου Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Δομετιανοῦ καί ἄλλων Ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, ἄλλων διακόνων, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τοῦ μοναστηρίου τῆς Ρωσικῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς Ὀρεινῆς καί μετέχοντος εὐλαβοῦς Ρωσοφώνου ἐκκλησιάσματος.

Πρός τό εὐλαβές τοῦτο ἐκκλησίασμα ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Τήν μεθέορτον πιστοί καί τελευταίαν ἑορτήν, ἐορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστί Πεντηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις καί προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γάρ τό πῦρ τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπί γῆς, ὥσπερ ἐν εἴδει γλωσσῶν καί μαθητάς ἐφώτισε καί τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε· Τό φῶς ἐπέστη τοῦ Παρακλήτου καί τόν κόσμον ἐφώτισεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδριῖτα κ. Ἀλέξανδρε, ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καί Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν κ.κ. Κυρίλλου εἰς Ἱεροσόλυμα,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου καί ζωοποιοῦ Πνεύματος, συνήγειρε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τῷ ἐπωνύμῳ τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῷ ἀνήκοντι τῇ Πνευματικῇ Ἀποστολῇ τῆς Ρωσικῆς Ἀδελφῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐν Ἱερουσαλήμ, ἵνα εὐχαριστιακῶς συνεορτάσωμεν «τὴν μεθέορτον καί τελευταίαν ἐορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς», ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός.

Ἡ ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς καλεῖται «τελευταία», διότι ἀφορᾷ εἰς τὴν Παλιγγενεσίαν καί ἀνακαίνωσιν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ὅτε δέ ἡ χρηστότης καί ἡ φιλανθρωπία ἐπεφάνη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν θεοῦ... ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας καί ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν», (Τίτ. 3,4-6).

Ἡ δέ ἔκχυσις ἐφ' ἡμᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν συμπλήρωσιν καί προθεσμίαν τῆς ἐπαγγελίας τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, «εἰς τό ὑπερῶον, οὗ ἦσαν καταμένοντες οἱ Ἀπόστολοι μετὰ τῆς Μαρίας τῆς μητρὸς τοῦ Ἰησοῦ» (Πράξ. Α' 13, 14). Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καταθέτων τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ ἐν ταῖς Πράξεσιν τῶν Ἀποστόλων, «τοῦτον τόν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ θεός, οὗ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες· τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ θεοῦ ὑψωθεὶς, τὴν τε ἐπαγγελίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαβὼν παρά τοῦ Πατρός, ἐξέχεε τοῦτο, ὃ νῦν ὑμεῖς βλέπετε καί ἀκούετε», (Πράξ. 2, 32-33).

Τὴν ἔκχυσιν ταύτην τοῦ ἁγίου Πνεύματος προκατήγγειλαν οἱ ἅγιοι Προφῆται Ἰωὴλ καί Ἰεζεκιήλ, λέγοντες ἀντιστοιχῶς: «Καί ἔσται μετὰ ταῦτα καί ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα», (Ἰωὴλ, 3,1), «Καί δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν καί Πνεῦμα καινόν δώσω ἐν ὑμῖν», (Ἰεζεκιήλ 36,26). Τό καινόν δέ τοῦτο πνεῦμα,

λέγει ὁ σοφός Παῦλος, ἐδόθη ἡμῖν ἀπό τόν ἱερέα τόν μέγαν, δηλονότι τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν ἐγκατεστημένον ἐπί τόν οἶκον τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τήν Ἐκκλησίαν τῶν πιστῶν. «Ἐχοντες οὖν ἀδελφοί καί ἱερέαν μέγαν ἐπί τόν οἶκον Θεοῦ προσερχόμεθα ... ἐρραντισμένοι τάς καρδίας ἀπό συνειδήσεως πονηρᾶς καί λελουμένοι τό σῶμα ὕδατι καθαρῷ κατέχωμεν τήν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῆ. Πιστός γάρ ὁ ἐπαγγειλάμενος», (Ἐβρ. 10,21-23).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἁγία Πεντηκοστή εἶναι ὁ χρόνος, κατά τόν ὁποῖον τό Ἅγιον Πνεῦμα, τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρός καί τῇ συνεργίᾳ τοῦ Υἱοῦ κατέστησε τούς Ἀποστόλους μέλη τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἡμεῖς δέ τῇ δυνάμει καί ἐνεργείᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐνεδύθημεν διά τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος τόν Χριστόν, ὡς διδάσκει ὁ μέγας Παῦλος: «Ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3,27) καί πάλιν ὁ θεῖος Παῦλος ἐκτυπώτερον «καί γάρ ἐν ἐνί Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἐν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καί πάντες εἰς ἐν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν». (Α' Κορινθίους 12,13).

Τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἡ ἐν πνεύματι τελοῦσα Ἐκκλησία ἀναδεικνύεται Σῶμα Χριστοῦ καί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ὡς λέγει ὁ ἱερός ὑμνωδός: «Τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας».

Κατά τόν Κλήμεντα Ρώμης ἡ Ἐκκλησία «ἐφανερῶθη ἐν τῇ σαρκί τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι ἐγένετο Σῶμα Χριστοῦ κατά τήν ἐνσάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειδή ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐγένετο τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί ὅ,τι γίνεται ἐντός τῆς Ἐκκλησίας γίνεται διά τῆς ἐνεργείας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διά τοῦτο ἡ Πεντηκοστή συνδέεται μετὰ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ φανερώσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Τό ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ὁ Παράκλητος, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, περί οὗ ὁ Χριστός ἔλεγε εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ ὀλίγον πρό τοῦ σταυρικοῦ Του Πάθους: «Ἐάν ἀγαπᾶτε με, τάς ἐντολάς τάς ἐμᾶς

τηρήσατε καί ἐγὼ ἐρωτήσω τόν Πατέρα καί ἄλλον Παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τόν αἰῶνα, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας», (Ἰωάν. 14, 15-17).

Ἐρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει:

«Ὁ Κύριος εὐκρινῶς διίστισιν ἡμῖν τῶν προσώπων τήν ἑτερότητα. Ἐάν γάρ ἀπέλθω, φησί, παρακαλέσω τόν Πατέρα καί ἄλλον πέμψει Παράκλητον ὑμῖν. Οὐκοῦν Υἱός μὲν ὁ παρακαλῶν, Πατήρ δέ ὁ παρακαλούμενος, Παράκλητος δέ ὁ ἀποστελλόμενος».

Κατά τόν ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας, ὁ Παράκλητος εἶναι «Τό τῆς ἀληθείας Πνεῦμα τούτέστι τό τοῦ Υἱοῦ». Οὗτος ὁ Παράκλητος εἶναι ἡ δύναμις καί ὁ διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί ὁ προστάτης ἡμῶν, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων: «Μέγαν τοίνυν ἔχομεν παρά θεοῦ σύμμαχον καί προστάτην, μέγαν διδάσκαλον Ἐκκλησίας, μέγαν ὑπερασπιστήν ὑπέρ ἡμῶν... Παράκλητος δέ καλεῖται [Τό Πνεῦμα τό ἅγιον] διά τό παρακαλεῖν καί παραμυθεῖσθαι καί συναντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀσθενείας ἡμῶν», (Κατήχ. 16,20).

Τήν βαθυτέραν σημασίαν τῆς «τελευταίας» ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς καί δὴ τῆς «μεθεόρτου», δηλονότι τῆς σημερινῆς τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διατυπώνει ἐναργέστατα ὁ ἱερός ὑμνωδός λέγων: «Γλῶσσαι ποτε συνεχύθησαν διά τήν τόλμην τῆς πυργοποιίας. Γλῶσσαι δέ νῦν ἐσοφίσθησαν διά τήν δόξαν τῆς θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκησε θεός τούς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι· ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστός τούς ἀλιεῖς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία πρὸς τιμωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν “καινουργίαν τήν ἐν Χριστῷ πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν”, ἀλλά καί τήν ἐνότητα τῆς πίστεως ἡμῶν καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ φωτίσαντος τούς Ἀποστόλους, δι' ὧν ἐλάβομεν τήν δόξαν τῆς θεογνωσίας, προσήλθομεν ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἵνα διαδηλώσωμεν ἀπό τήν Ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ αἱ ἀδελφαί Ἐκκλησίαι, τουτέστιν ἡ ἐπί τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τεθεμελιωθεῖσα καί

έν τῷ Ὑπερώῳ τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἐγκαινιασθεῖσα Σιωνῖτις Ἐκκλησία μετά τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς διά τοῦ αἵματος τῶν νεομαρτύρων αὐτῆς ποτισθεῖσα.

Τόν τοῖς ἁγίοις ἀποσταλέντα Παράκλητον παρακαλέσωμεν, ἵνα σκηνώσῃ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «ἔγγισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ, ὡσπερ καί τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὔτω καί τοῖς σέ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτόν οἰκτιῖρμον, ἵνα συνημμένοι σοι ὑμνῶμεν καί δοξολογῶμεν τό Πανάγιόν Σου Πνεῦμα». Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ὑπεγράμμισε τήν σημασίαν τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τήν ἀποκατάστασιν καί στερέωσιν τῆς πληγείσης ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν.

Μετά τήν Θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε τράπεζα, παρατεθεῖσα παρά τοῦ Προϊσταμένου τῆς MISSIA Ἀρχιμανδρίτου Ἀλεξάνδρου. Κατ' αὐτήν ὁ Μακαριώτατος προσέφερεν εἰς τόν Ἀρχιμανδρίτην Ἀλέξανδρον εἰκόνα τῆς Θεοτόκου Ἱεροσολυμιτίσσης, ὁ δέ Ἀρχιμανδρίτης Ἀλέξανδρος ἔδωσεν εἰς τόν Μακαριώτατον εἰκόνα τῆς Ἁγίας Εὐφροσύνης.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

**Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΡΩΣΣΟΦΩΝΟΝ ΚΟΙΝΟΤΟΤΑ ΤΗΣ**

ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΝΑΖΑΡΕΤ

Τό Σάββατον, 26ην Μαΐου/ 8ην Ἰουνίου 2019, παραμονήν τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τήν Ρωσόφωνον σήμερον ἑνορίαν τοῦ Πατριαρχείου τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, κτισθέντος ὑπό τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ τό ἔτος 1911 καί χρησιμοποιηθέντος ὑπό Ἀραβοφώνων Ὀρθοδόξων τοῦ Πατριαρχείου ἕως τοῦ ἔτους 1948, ὅτε ἐξ αἰτίας τῆς Ἀραβο-Ἰσραηλινῆς διενέξεως οἱ ἑνορίται αὐτοῦ τόν ἐγκατέλειψαν, φθαρέντα δέ σύν τῷ χρόνῳ, διεξεδίκησε τό Πατριαρχεῖον ἐπί τοῦ Πατριάρχου Διοδώρου καί ἀπό εἰκοσαετίας τώρα χρησιμοποιεῖ αὐτόν διά τούς ἀφιχθέντας ἐκ Ρωσίας Ὀρθοδόξους Ρώσους, τήν ποιμαντικήν εὐθύνην τῶν ὁποίων ἔχει τό Πατριαρχεῖον.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἐπί τῇ αὔριον μνήμῃ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας τό ἔτος 325 μ.Χ. προεξῆρξε ὁ Μακαριώτατος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Καλλίστου ἡγουμένου τῆς Ι. Μ. Ἁγίου Χαραλάμπους Ἱεροσολύμων, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου ἡγουμένου τοῦ Ἱ. Προσκυνημάτων τῆς Κανᾶ, τοῦ ἱερέως τῆς ἑνορίας ρωσοφώνου Ἱερομονάχου Σεργίου, τοῦ Πρεσβυτέρου Συμεων, ἄλλων Πρεσβυτέρων καί τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, ψαλλούσης χορωδίας ρωσιστί καί μετέχοντος πυκνοῦ ἀριθμοῦ πιστῶν τῆς κώμης ταύτης τοῦ Migdal Ha-emek.

Πρός τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ εἰς τόν οὐρανόν καί εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασον σου τόν υἱόν, ἵνα καί ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, καθώς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον.

Αὕτη δέ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσι σέ τόν μόνον ἀληθινόν θεόν καί ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν», (Ἰωάν. 17, 1-3)

“Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν τῇ πόλει ἡμῶν Μουντζέντελ, ἵνα εὐχαριστιακῶς καί δοξολογικῶς ἐορτάσωμεν μεθ’ ὑμῶν, τῶν ἀποτελούντων τό Ρωσόφωνον καί ἀδιαίρετον μέλος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων τήν ἐτήσιον μνήμην τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων, τῶν συνεληθόντων ἐν τῇ πρώτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἐν Νικαίᾳ [ἐν ἔτει σωτηρίῳ 325].

Ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαιτέρως τήν μνήμην τῶν Ἁγίων 318 Πατέρων, διότι οὗτοι ἀνεδείχθησαν ὄχι μόνον γνήσια ὄργανα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλά καί ἀληθινοί τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλοι καί Ποιμένες, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ σοφωτάτου Παύλου λέγοντος: «προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καί παντί τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος. ἐγώ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τήν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς, μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου», (Πράξεις 20,28-29).

Οἱ λύκοι οἱ βαρεῖς δέν εἶναι ἄλλοι ἀπό τούς γνωστούς αίρεσιάρχας τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τοῦ Νεστοριανισμοῦ, τοῦ Μονοθελητισμοῦ καί πολλῶν ἄλλων συναφῶν καί διεστραμμένων διδασκαλιῶν, ὡς προέβλεψεν ὁ θεῖος Παῦλος λέγων «καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν», (Πράξ. 20-30).

Οἱ θεῖοι καί θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐφύλαξαν τήν παρακαταθήκην, δηλονότι τήν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου ὡς παρέλαβον αὐτήν ἐκ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων,

«έκτρεπόμενοι τάς βεβήλους κενοφωνίας καί ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως», (Α' Τιμ. 6,20).

Ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἀφορᾷ εἰς τήν αἰώνιον ζωήν. Καί ποία εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή; εἶναι ἡ γνῶσις τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ, δηλονότι τοῦ Υἱοῦ τοῦ θεοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Σωτήρ περί τοῦ ἑαυτοῦ Του: «Αὕτη δέ ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσι σέ τόν μόνον ἀληθινόν θεόν καί ὄν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν». (Ἰωάν. 17,3).

Ὁ Χριστός ἐπεξηγῶν τήν φράσιν «ζωήν αἰώνιον» καθορίζει τί εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή καί ποῖος ὁ τρόπος ἢ τό μέσον διά τοῦ ὁποίου ἐπιτυγχάνεται αὕτη. Σχολιάζων τούς Κυριακούς τούτους λόγους ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Μητέρα τῆς αἰωνίου ζωῆς τήν πίστιν ὠρίσατο διά τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας τήν δύναμιν... Ζωή γάρ ἡ γνῶσις ὡς ὄλην ὠδίνουσα τοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν καί εἰσκομίζουσα τῆς μυστικῆς εὐλογίας τήν μέθεξιν, δι' ἧς τῷ ζῶντι καί ζωοποιῷ προσοικειούμεθα Λόγω».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ γνῶσις περί τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ σημαίνει ὅτι πρέπει νά γνωρίσωμεν τόν θεόν Πατέρα καί Υἱόν Αὐτοῦ τόν Χριστόν προσωπικῶς, ὅπως ἀκριβῶς γνωρίζομεν πρόσωπα, μέ τά ὁποῖα συζῶμεν ἢ συνδεόμεθα στενῶς.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν προσωπικήν γνῶσιν ἀπέκτησαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι γενόμενοι μαθηταί καί φίλοι τοῦ Χριστοῦ, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα Αὐτοῦ «ὑμεῖς φίλοι μου ἐστε, ἐάν ποιῆτε ὅσα ἐγώ ἐντέλλομαι ὑμῖν», (Ἰωάν. 15-14).

Αὐτήν τήν παρακαταθήκην τῆς γνώσεως τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ κηρύσσει, εὐαγγελίζεται καί καταγγέλλει διά μέσου τῶν αἰώνων ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εἰς πάντα ἄνθρωπον «ὅς ἂν θέλη τήν ψυχήν αὐτοῦ σῶσαι», (Ματθ. 16,25).

Ὡς ἄλλοτε «εὐλαβηθεῖς ὁ Νῶε κατεσκεύασε κιβωτόν εἰς σωτηρίαν τοῦ οἴκου αὐτοῦ καί κατέκρινε τόν κόσμον», (Ἐβρ. 11, 7), οὕτω καί ὁ Χριστός κατεσκεύασε τήν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἐπί τοῦ σταυρικοῦ καί ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος Αὐτοῦ, τοῦ ἐκχυθέντος ἐπί τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ. Διό καί ἡ Ἐκκλησία τῶν

Ἱεροσολύμων δέν ἔχει σύνορα ἔθνικά. Τά σύνορα τά «ἔθνικά» τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων εἶναι ὁ τόπος τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, δηλονότι τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἐν Βηθλεέμ, τῆς βαπτίσεως Αὐτοῦ ἐν τοῖς ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, τῆς Σταυρώσεως ἐπί τοῦ κρανίου τόπου, τοῦ Γολγοθᾶ καί τῆς τριμεροῦς ταφῆς καί Ἀναστάσεως αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις.

Ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία κατεστάθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος Χριστοῦ ἡ ἀκένωτος πηγή, δηλονότι ὁ τόπος καί ὁ χῶρος τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Πεντηκοστῆς, κατά τήν ὁποίαν τό ἅγιον Πνεῦμα κατήλθεν ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν ἐπί τούς Ἀποστόλους, οἵτινες «ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδόν καί ἐπί αὐτό», (Πράξ. 2, 1-2). «Ἦσαν δέ ἐν Ἱερουσαλήμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπό παντός ἔθνους τῶν ὑπό τόν Οὐρανόν», (Πράξ. 2,5), ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής Λουκᾶς.

Αὐτήν τήν πραγματικότητα, «τήν ἀπό παντός ἔθνους τῶν ὑπό τόν Οὐρανόν» (Πράξ. 2,5) ὑπάρξεως Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν διακονεῖ ποιμαντικῶς καί λατρευτικῶς ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία κατ' οὐσίαν ἀποτελεῖ τήν καλιέλαιον, εἰς τήν ὁποίαν «οἱ κατά φύσιν», δηλαδή «οἱ ὁμόδοξοι ἀδελφοί ἡμῶν» ἐγκεντρίζονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ, (Ρωμ. 11,24), ὡς κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος.

Ἡμεῖς σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, προσήλθομεν, ὡς ὁ κανονικός ποιμήν εἰς τήν αὐλήν τῶν προβάτων ἡμῶν, ἵνα διαδηλώσωμεν τήν ἐνότητα τῆς πίστεως ἡμῶν καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἴδού λοιπόν διά τί ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους, τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς Πεντηκοστῆς, καί ἰδού διά τί ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ὀνομάζεται Μήτηρ ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ δέ αὐτῆς Προκαθήμενος διάδοχος τοῦ πρώτου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον, Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Παρακαλέσωμεν τούς σήμερον τιμωμένους Ἁγίους καί Θεοφόρους

Πατέρας τῆς πρώτης ἐν Νικαία Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἵνα μετά τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας πρεσβεύωσι τῷ Θεῷ καί Σωτῆρι ἡμῶν ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ Θεοῦ Παύλου εἶπωμεν: «Καί τά νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καί τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καί δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἁγιασμένοις πᾶσιν», (Πράξ. 20,32) καί ἀναλυτικώτερον: καί τώρα σᾶς ἐμπιστεύομαι, ἀδελφοί, εἰς τόν Θεόν καί εἰς τόν Λόγον, Τόν ὁποῖον ἡ χάρις Του μᾶς ἀπεκάλυψεν καί ὁ Ὅποῖος Λόγος Του θά σᾶς προφυλάξῃ ἀπό πᾶσαν πλάνην καί διαστροφήν. Σᾶς ἐμπιστεύομαι εἰς τόν Θεόν, ὁ Ὅποῖος δύναται νά συνεχίσῃ τήν οἰκοδομήν σας καί νά σᾶς δώσῃ κληρονομίαν μεταξύ ὄλων ἐκείνων πού προώδευσαν εἰς τόν ἁγιασμόν, τόν ὁποῖον ἔλαβον διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἀμήν.

Ἔτη πολλά».

Μετά τήν Θεῖαν Λειτουργίαν ἡ Κοινότης ἐδεξιώθη τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν εἰς τό προαύλιον τοῦ Ναοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΟΥΓΓΑΡΙΑΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό ἑσπέρας τῆς Τρίτης, 22ας Μαΐου/ 4^{ης} Ἰουνίου 2019, παραμονῆς τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα, ὁ Ὑπουργός Κοινωνικῶν Θεμάτων καί πρῶην Ὑπουργός Ἀνθρωπίνων Θεμάτων / Human Resources κ. Zoltán Balog, συνοδευόμενος ὑπό τοῦ ἀντιπροσώπου

τῆς Οὐγγαρίας εἰς Ραμάλλαν Dr. Μιχαήλ Rada Csaba καί συνεργατῶν αὐτοῦ ἐπεσκέφθη τό Πατριαρχεῖον.

Τούς ἐν λόγῳ ἐκλεκτούς ἀντιπροσώπους τοῦ κράτους τῆς Οὐγγαρίας ἐδέχθη ὁ Μακαριώτατος μετὰ Πατέρων Ἀγιοταφитῶν.

Εἰς τό πλαίσιον τῆς συναντήσεως ταύτης ὁ Μακαριώτατος καί ὁ κ. Ὑπουργός ἀνεμνήσθησαν τῶν ἡμερῶν τῆς εἰς Οὐγγαρίας ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου καί τῆς οἰκονομικῆς βοηθείας τῆς Οὐγγαρίας εἰς τήν ἀνακαίνισιν τῆς στέγης τῆς Βασιλικῆς τῆς Βηθλεέμ καί τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου τοῦ Παναγίου Τάφου καί ὑπεγράμμισαν τήν ἀνάγκην στηρίξεως τῶν ἀξιῶν τοῦ Χριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ καί τῶν καταδιωκομένων Χριστιανῶν, ἰδίᾳ εἰς τήν Μέσην Ἀνατολήν.

Τήν πρωτοβουλίαν ταύτην ἔχει ἀναλάβει καί προωθεῖ δραστηρίως ἡ χώρα τῆς Οὐγγαρίας καί ἐπιθυμεῖ νά συνεχίση ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν.

Εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης καί εἰς ἐκδήλωσιν τῆς συμπαραστάσεως τῆς Οὐγγαρίας πρὸς τό ποιμνιον τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὁ Μακαριώτατος ἐπέδωκεν εἰς τόν κ. Ὑπουργόν ἀνάγλυφον εἰκόνα τῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Δευτέραν, 21^ν Μαΐου /3^ν Ἰουνίου 2019, ἐωρτάσθη εἰς τό Πατριαρχεῖον καί εἰς τήν Ἀγιοταφитικήν Ἀδελφότητα ἡ μνήμη τῶν ἀγίων ἐνδόξων μεγάλων βασιλέων καί ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου

καί Ἑλένης.

Οἱ ἅγιοι Κωνσταντῖνος καί Ἑλένη ἑορτάζονται ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἰσαπόστολοι, λόγω τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων τοῦ 312μ.Χ. ὑπό τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τό ὁποῖον ἐπέτρεψε τήν ἐλευθερίαν ἐξασκήσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν ὑπό τῶν Χριστιανῶν, τήν ἐλευθερίαν διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τήν ἀνέγερσιν Ἐκκλησιῶν. Πρώτη μεταξύ τούτων ἦτο ἡ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἰδρυθεῖσα μεταξύ τῶν ἐτῶν 326-336 μ.Χ. ὑπό τῆς Ἁγίας Ἑλένης, ἐπισκεφθείσης τούς Ἁγίους Τόπους.

Ἡ Ἀγιοταφίτικῆ Ἀδελφότης τιμᾷ τήν Ἁγίαν Ἑλένην ὡς ἰδρύσασαν αὐτήν, διά τοῦτο καί ὁ μοναστηριακός αὐτῆς ναός εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τόν υἱόν αὐτῆς Ἅγιον Κωνσταντῖνον καί εἰς αὐτήν.

Εἰς τόν Ναόν τοῦτον ἐτελέσθη Ἑσπερινός ἀφ' ἑσπέρας, χοροστατοῦντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί θεία Λειτουργία τήν πρωΐαν, λειτουργοῦντος Αὐτοῦ καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Τυπικάρης Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀλέξιος, ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐσεβίου δεξιά καί τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου ἀριστερά, συμπροσευχομένων τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων καί Ἱερέων, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφιανοπούλου καί συμπροσευχομένων πολλῶν πιστῶν.

Ἀφ' ἑσπέρας μετὰ τόν Ἑσπερινόν προσηνέχθη τό κόλλυβον καί οἶνος μετὰ παξιμαδίου, τήν πρωΐαν δέ ἔλαβε χώραν ἐπίσημος ἄνοδος εἰς τά Πατριαρχεῖα, διανομή τοῦ ἀρτιδίου εὐλογίας εἰς τήν θύραν ὑπό τῆς ὑπευθύνου τοῦ ἀρτοποιεῖου μοναχῆς Σεραφείμας, καί προσφώνησις ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου ἔχουσα οὕτως:

“Χαίροις Κωνσταντῖνε πάνσοφε, Ὁρθοδοξίας πηγῆ, ἡ ποτίζουσα πάντοτε τοῖς γλυκέσι νάμασι, τήν ὑφήλιον ἄπασαν. Χαίροις ἡ ρίζα, ἐξ ἧς ἐβλάστησε, καρπός ὁ τρέφων, τήν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ.

Χαίροις τό καύχημα τῶν περάτων ἔνδοξε, Χριστιανῶν βασιλέων
πρώτιστε. Χαῖρε χαρά τῶν πιστῶν», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς
Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Χρῆστε
Σοφιανόπουλε,

Σεβαστοί ἅγιοι Πατέρες κ. Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Σήμερον ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων
μυστικῶς εὐφραينوμένη ἐν τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῶν ἁγίων τούτων
ἐνδόξων καί ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης ἐκτελοῦμεν
χρεωστικῶς, τόσον τό ὑπό τῆς ἁγίας Ἑλένης ἰδρυθέν πρωτογενές
μοναχικόν ἡμῶν τάγμα τῶν Σπουδαίων, δηλονότι τῆς Ἀγιοταφικῆς
ἡμῶν Ἀδελφότητος ὅσον καί ὁ ἐπώνυμος τῆς Χριστιανικῆς
Ρωμηοσύνης λαός.

Ὅρθῶς καί δικαίως ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας χαιρετίζει τόν ἅγιον
Κωνσταντῖνον ὡς «Ὁρθοδοξίας πηγὴ ἡ ποτίζουσα τοῖς γλυκέσι
νάμασι, τοῦτ' ἔστιν τῆς Ρωμηοσύνης τήν Ὑφήλιον ἅπασαν»,
ἰδιαιτέρως δέ τήν ἁγίαν Γῆν, τήν ποτισθεῖσαν καί ἁγιασθεῖσαν
ὑπό τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τῆς δικαιοσύνης τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος
ἡμῶν Χριστοῦ.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι δι' ἡμᾶς τούς τελοῦντας καί
γεραίροντας τήν παντιμον ἑορτήν τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί
Ἑλένης, δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς γεγονός ἱστορικῆς ἀναμνήσεως, ἀλλά
μᾶλλον ὑπομνήσεως τῆς θείας ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν
Ἱεροσολύμων, τῆς διά μέσου τῶν αἰώνων διακονούσης τὰ Πανάγια
Ἀγιογραφικά Προσκυνήματα ἀφ' ἐνός καί μαρτυρούσης τό φῶς τῆς
ἀληθείας, δηλονότι τό φῶς τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος
Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου. Τό φῶς δέ τοῦτο, δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό φῶς
τῆς πίστεως τῶν εὐσεβῶν βασιλέων τῆς Ρωμηοσύνης Κωνσταντίνου
καί τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ ὕμνωδός
αὐτῶν: «Οὐκ ἐξ ἀνθρώπων εἴληφε, τό βασιλέων κράτος, ἀλλ' ἐκ τῆς
θείας χάριτος, Κωνσταντῖνος ὁ μέγας σὺν τῇ μητρί τῇ Ἑλένῃ
οὐρανόθεν ἐξαστράπτων δέ βλέπει, Σταυροῦ τό θεῖον τρόπαιον.

Ὅθεν τούτῳ ὀλέσας τούς δυσμενεῖς τῶν εἰδώλων, ἔλυσε τήν ἀπάτην ἐν κόσμῳ δέ ἐκράτυνε, τήν Ὀρθόδοξον Ρωμαίων πίστιν».

Δεηθῶμεν τοῦ μόνου ἐπουρανίου Βασιλέως, ἵνα διά τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί τῶν ἱκεσιῶν τῶν ἁγίων αὐτοῦ θεραπόντων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης, καταυγασθῶμεν τοῦ φωτός καί τῆς δυνάμεως τοῦ θείου τροπαίου τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, τοῦ γενομένου ὄπλου αὐτῶν κατ' ἐναντίων καί δι' ἡμᾶς καύχημα καί εἰρήνη.

«Ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοί κόσμος ἐσταύρωται κάγώ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6,14), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

Χριστός Ἀνέστη”.

Ἀκολουθῶς παρετέθη πλουσία μοναστηριακή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΟΥΒΟΥΚΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΡΟΤΟΝΤΑΣ ΠΕΡΙΞ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Τό ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας, 14ης/27ης Μαΐου 2019, ἔλαβε χώραν συνάντησις εἰς τό μοναστήριον τῶν Φραγκισκανῶν, τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ Θεοφίλου, τοῦ Γέροντος

Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Δραγουμανεύοντος Ἀρχιμανδρίτου π. Ματθαίου, μετὰ τῶν Φραγκισκανῶν, Κουστωδοῦ π. Φραγκίσκου Πατόν, τοῦ π. Ντομπρομίρο, τοῦ π. Δαυΐδ καί μετὰ τοῦ Ἀρμενίου Πατριάρχου Μακαριωτάτου κ. Νουρχάν, τοῦ π. Σαμουήλ ἡγουμένου τῶν Ἀρμενίων εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως καί τοῦ π. Γκουριόν διά τήν ὑπογραφήν συμφωνίας πρός ὀλοκλήρωσιν τῶν ἐργασιῶν συντηρήσεως καί ἀναστηλώσεως τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου καί τῆς Ροτόντας μετὰ τήν πρό διετίας γενομένην συντήρησιν καί ἀναστήλωσιν τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου τῆ τεχνικῆ ἐπιμελείᾳ τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου.

Ἐπί τῆ ὑπογραφῆ τῆς συμφωνίας ταύτης ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προέβη εἰς τήν κάτωθι συνέντευξιν:

“Your Paternity,

Your Beatitude,

Dear Brothers,

It is a great blessing, for us to be here in this very special place, and it is a great blessing, because what we are about to sign is the confirmation of what is being mentioned in your script, it is the confirmation of the initiative that was taken some years ago, for the restoration of the Holy Edicule of the Holy Sepulchre.

It is true that our common initiatives and joint venture and common action that we altogether work for the restoration of the Holy Edicule of the Holy Sepulchre, that opened a new phase I would say, in our history, in our cooperation, in our co-existence, and above all, in our mission and as witness to the Holy City of Jerusalem and of course to the Holy Places, with the Crown of them, the Holy Sepulchre, which as you said, indeed has become the main destination not only for our own pilgrims the Christian pilgrims, but also the destination of all other visitors and non-Christian pilgrims as well.

Today is really a special day, not only for us and for our Communities, that we are in charge of the custody of the Holy Places, but it is important for the Holy City of Jerusalem because everybody is now realizing and acknowledges that if Jerusalem maintains her Christian character as well, it depends on us as well. Therefore our mission is very important, not only in religious terms but also in diplomatic terms and inevitably in political terms.

I would like very much from the bottom of my heart to express on behalf of our Brotherhood, and myself personally, our thanks and appreciation, and we hope and pray that this initiative, to not just restore the foundations and the pavement of the Holy Sepulchre, but that this would be the completion of the restoration of the Holy Sepulchre, that has started so many years ago. And I think that this will bring the Holy Sepulchre to a new era, to a new phase, because, so far, due the restoration works which are going on, there is no doubt that the Holy Sepulchre suffers from its holiness and sanctity and reverence. But by completing the restoration works, the Holy Sepulchre will recover its splendour.

And I must rest you assured that our technical team is ready to join forces with your own technical team, as well as with the technical team of our Brothers the Armenians. And we are ready also in any possible way, to make our contribution, so that the works will go smoothly, as it happened with the restoration of the Holy Sepulchre.

Thank you very much indeed! Christos Anesti! Christ is risen!"

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

Τὴν Κυριακὴν, 13^{ην}/ 26ην Μαΐου 2019, ἐωρτάσθη ἡ Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος τοῦ Πεντηκοσταρίου εἰς τὸ ἐν Σαμαρεία καὶ τῇ πόλει τῆς Νεαπόλεως Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἀναμνησκεται τὸ συμφώνως πρὸς τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην (κεφ. 4,42) γεγονὸς τῆς συνομιλίας τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς παρά τὸ χεῖλος τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ μετὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτε καὶ ἀπεκάλυψεν αὐτῇ ὅτι Οὗτος εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός.

Εἰς τὸν χῶρον τοῦ Φρέατος τούτου καὶ εἰς τὸν περικαλλῆ Ναὸν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, τὸν ὁποῖον ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστῖνος ἀνήγειρε, ἐτελέσθη ἡ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Πορφυρίου καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου καὶ Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, ψάλλοντος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Λεοντίου, ἡγουμένου τῆς Κοινότητος Εὐαγγελισμοῦ τῶν Ραφιδίων, δεξιὰ ἑλληνιστί καὶ τῆς χορωδίας τῆς κώμης Ραφιδίων ἀραβιστί ἀριστερά καὶ μετέχοντος πολλοῦ εὐλαβοῦς λαοῦ ἐντοπίων Ἑλλήνων, Ρώσων, Ρουμάνων, Σέρβων καὶ εἴ τινος ἄλλης ἐθνότητος.

Πρὸς τὸ εὐλαβὲς ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί, ὡς ἔπεται:

“Ἀγαλλιᾶσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρῃ τῆς κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμαστοῦται θαύμασιν ἐν Σαμαρεία προσοφικόμενος· γυναικί δέ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης

ὕδασι περιβαλλόμενος. Διό πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τόν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχυνω βουλή», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ὁ Χριστὸς ὁ ὢν καὶ δίδων τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, (Ἰωάν. 4,10), συνήγαγε πάντας ἡμᾶς παρά τὸ Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ ἐν τῇ πόλει τῆς Σαμαρείας, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τὴν τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς ἐορτήν.

Κατὰ τὴν συνάντησιν καὶ τὴν συνομιλίαν Του ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος, ἀφ' ἑνὸς μὲν προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν μέ τὴν προφητικὴν Αὐτοῦ διδασκαλίαν, ἀφ' ἑτέρου ἐπιτελεῖ θαύματα ἢ καλλίτερον εἶπεῖν σημεῖα διὰ τῶν ὁποίων πιστοῦται ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή, οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστὸς· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἰμί, ὁ λαλῶν σοι», (Ἰωάν 4, 25-26).

Τὰ σημεῖα ἢ θαύματα ἐνταῦθα εἶναι ὅτι ὁ Χριστὸς φανερῶνεται εἰς τὴν Σαμαρείτιδα καὶ ταυτοχρόνως ἀποκαλύπτει εἰς αὐτὴν δύο τινά: Πρῶτον ὅτι αὐτὸς εἶναι τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν. «Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ [τῇ Σαμαρείτιδι]· εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ θεοῦ καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σύ ἂν ἤτησας αὐτόν καὶ ἔδωκεν ἂν σοὶ ὕδωρ ζῶν»· (Ἰωάν. 4,10). Δεύτερον, ὅτι ὁ θεὸς εἶναι Πνεῦμα. «Πνεῦμα ὁ θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24).

Ὁ Χριστὸς εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν πηγὴν, δηλονότι τὸ Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ «κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο», (Ἰωάν. 4,6), ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Σαμαρείτιδος ἐγνώρισεν εἰς τὸν κόσμον τὴν θείαν Αὐτοῦ ἀλήθειαν, ἢ ὁποία ἐλευθερώνει τὸν

ἄνθρωπον ἀπό τόν ἀύχμόν/ τήν ξηρασίαν τῆς ἀγνωσίας, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός: «Υἷδωρ ὑπάρχεις ζωῆς, ἐβόα Χριστῶ ἡ Σαμαρεῖτις· πότισον οὖν Λόγε διψῶσαν πάντοτέ σου τήν θείαν χάριν, ὅπως μηκέτι Ἰησοῦ Κύριε ἀγνωσίας κρατῶμαι ἀύχμῶ, ἀλλά κηρύττω Σου τά μεγαλεῖα».

Σημειωτέον ὅτι ὁ φιλόανθρωπος θεός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀποκαλύπτει τόν βαθύτατον λόγον τῆς ἀποστολῆς Αὐτοῦ εἰς τόν κόσμον, πρωτίστως οὐχί εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ, ἀλλά εἰς τήν ἀμαρτωλόν Σαμαρεῖτιδα γυναῖκα, ἡ ὁποία ὄχι μόνον ἐποτίσθη ἀπό τά «νάματα ζωῆς», δηλαδή ἀπό τό «ὑἷδωρ τό ζῶν» τόν Χριστόν, ἀλλ' ἀνεδείχθη κῆρυξ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας καί τῆς μετανοίας.

Τοῦτο ἀκριβῶς, ἀγαπητοί μου, εἶναι εὐάρεστον εἰς τόν θεόν, ὁ Ὅποῖος θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά σωθοῦν καί διά τῆς πίστεως καί μετανοίας λάβουν πλήρη γνῶσιν τῆς ἀληθείας, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος: «τοῦτο γάρ καλόν καί ἀποδεκτόν ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν θεοῦ, ὅς πάντας ἀθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», (Α΄ Τιμ. 2,4).

Ὅντως ὁ Χριστός εἶναι ἡ «πηγή τῆς ζωῆς», «ἐγώ τῶ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὑδατος τῆς ζωῆς», (Ἀποκ. Ἰωάν. 21,6), λέγει Κύριος. Τοῦτο τό ὑἷδωρ παρέχει ὁ Χριστός ἀφθόνως εἰς ὅσους ζητοῦν αὐτό μετ' εἰλικρινείας. «Ἐγώ εἶμι τό ὑἷδωρ τό ζῶν», (Ἰωάν. 4,10). Τό «ζῶν δέ ὑἷδωρ» τοῦτο δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό ἅγιον Πνεῦμα, τό Πνεῦμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὡς ὁ Ἰδιος ἐπιβεβαιοῖ λέγων: «Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καί πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ καθώς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοί ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὑδατος ζῶντος», (Ἰωάν. 7, 37-38).

Ἐρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει, ὅτι ὁ πιστός, ἀφοῦ πῆ καί ἱκανοποίησιν τήν δίψαν του ἐν Χριστῶ, καθίσταται καί αὐτός πηγὴ ἱκανοποιουῦσα τάς διψῶσας ψυχὰς τῶν ἄλλων, ὡς μή μόνον τόν ἐν αὐτῶ καταπιένεσθαι νοῦν, ἀλλ' ἤδη καί ταῖς ἐτέρων καρδίαις ἐπικλύζειν δύνασθαι ποταμίου ρεύματος δίκην τό θεόδοτον ἀγαθόν καί εἰς τούς πέλας ἐκβλύζοντα».

Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη καί με τήν Σαμαρείτιδα, ἡ ὁποία ἐγένετο πηγή δηλαδή ἀφορμή νά πιστεύσουν εἰς τόν Χριστόν πολλοί ἐκ τῶν Σαμαρειτῶν συμπολιτῶν αὐτῆς, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης λέγων: «Ἐκ δέ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοί ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν [τόν Χριστόν] τῶν Σαμαρειτῶν διά τόν λόγον τῆς γυναικός τῆς μαρτυρούσης ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα», (Ἰωάν. 4,39).

Τόσον ἡ μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου -«διά τόν λόγον τῆς γυναικός»- ὅσον καί οἱ λόγοι τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ εἰς τήν σημερινήν περικοπήν τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων- «Πολύς ἀριθμός πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπί τόν Κύριον», (Πράξ. 11, 21), «καί προσετέθη ὄχλος ἰκανός τῷ Κυρίῳ», (Πράξ. 11, 24) διά τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος εἰς Ἀντιόχειαν, ἐκφράζουν καί ἐπιβεβαιώνουν ἐναργέστατα τήν ἱστορικήν πραγματικότητα, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θά εἰσδύσῃ εἰς τά νάματα τοῦ θείου Λόγου τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ἀναποφεύκτως θά καταυγασθῇ ὁ νοῦς του ἀπό τό φῶς τῆς ἀληθείας καί θά ἀπελευθερωθῇ ἀπό τό πνεῦμα τῆς πλάνης», (Α΄ Ἰωάν. 4,6) καί «τάς ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως», (Α΄ Τιμ. 6,21).

Τόν Εὐαγγελισμόν τοῦτον, τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας, καί τῆς δικαιοσύνης ἐπιτελεῖ ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησία ἐν τῷ κόσμῳ, καλοῦσα πάντα ἄνθρωπον «εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ θεοῦ καί Πατρός καί τοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ εἰσι πάντες οἱ θησαυροί τῆς σοφίας καί τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοί», (Κολ. 2,3).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό θεανθρώπινον σῶμα τοῦ ὑπέρ ἡμῶν σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, δηλονότι ἄνευ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τό θεανθρώπινον Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀποτελούσης τό μυστικόν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀδυνατός ἡ ἐν Χριστῷ ἀνακαίνισις ἡμῶν, ἀλλά καί ἡ πρόοδος ἡμῶν εἰς τήν τελείαν γνῶσιν τοῦ θεοῦ, τήν ὁποίαν ἐπέτυχεν ἡ σήμερον τιμωμένη ἐορτίως Σαμαρεῖτις γυνή, ἡ ἀγία Φωτεινή, ἡ ἀναδειχθεῖσα πιστή ἀπόστολος καί μάρτυς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀγία μάρτυς Φωτεινή ἡ Σαμαρεῖτις, μάς καλεῖ διά τῶν

προτρεπτικῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, νά μένωμεν ἀφωσιωμένοι καί προσκεκολλημένοι εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν μέ ὅλην τήν διάθεσιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἵνα ὄντως φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν ἐπωνυμίας, ἀλλά καί τῆς ἐντάξεως μας εἰς τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τήν ἀγίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, ἐντός καί διά τῆς ὁποίας καθίσταται δυνατή ἡ θέωσις ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: «Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τό κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ Αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς θεός κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καί ἐθέωσε· διό ἀνυμνοῦμεν Αὐτόν εἰς τούς αἰῶνας» Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη

Μετά τήν Ἀπόλυσιν ἠκολούθησε λιτανεία καί τήν μεσημβρίαν τράπεζα ὑπό τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου, ὁ δέ Μακαριώτατος εἰς τήν δεξίωσιν ἐπαρασημοφόρησε τόν κ. Τζίριες Χούρη (Abu Khaled), διά τήν προσφοράν αὐτοῦ εἰς τήν Κοινότητα τῶν Ραφιδίων, προσφωνήσας αὐτόν ὡς ἔπεται :

«Ἀγαπητέ κ. Τζίριες Χούρη, (Abu Khaled),

Ἡ ἀγία καί Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἀγίας τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας καί ἡμεῖς προσωπικῶς, μή παραθεωρῶντες τούς καλοῦς ἐργάτας, τούς ἐργαζομένους ἐν τῷ ἀμπελῶνι τῆς Ἐκκλησίας προέβημεν εἰς τήν ἀπόφασιν, ὅπως ἀπονέμωμεν εἰς ἡμᾶς τόν Τίμιον Σταυρόν τοῦ Τάγματος τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος εἰς ἀναγνώρισιν τῆς ἀφοσιώσεως ὑμῶν εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἀφ' ἑνός καί ἰδιαιτέρως τῆς μεγάλης προσφορᾶς ἀφ' ἑτέρου εἰς τήν Rum Orthodox Κοινότητα ἡμῶν εἰς Ραφίδια.

Ἡ τιμητική αὐτή διάκρισις ἀφορᾷ οὐχί μόνον εἰς τήν προσφοράν ὑμῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ἐν τῇ Πατρίδι, ἀλλά κυρίως καί πρωτίστως εἰς τόν ἔντιμον ὑμῶν βίον καί τήν ἀκεραιότητα τῆς προσωπικότητος ὑμῶν.

Ὁ σοφός Ἀπόστολος Παῦλος διετύπωσε τήν σημασίαν τῆς «τιμητικῆς διακρίσεως» μέ ἀπλότητα καί σαφήνεια λέγων: «ἐάν δέ καί ἀθλῆ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐάν μή νομίμως ἀθλήσῃ», (Β' Τιμ. 2,5)

Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν καί χαρίσας τό ὕδωρ τό ζῶν εἰς τήν σήμερον τιμωμένην ἑορτίως Σαμαρείτιδα γυναῖκα, καταστήσῃ σέ κοινωνόν τῶν λόγων τοῦ θεοῦ Παύλου εἰπόντος: «Τόν ἁγῶνα τόν καλόν ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα, λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσοι μοι Κύριος, οὐ μόνον δέ ἐμοί, ἀλλά καί πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ», (Β΄ Τιμ. 4, 7-8)

Ἄξιος. Χριστός Ἀνέστη. Καί τά θερμά Πατριαρχικά ἡμῶν συγχαρητήρια».

Διαρκούσης τῆς παρασημοφορήσεως προσεφώνησεν ὁ κ. Γιοῦσεφ Νάσσερ (ἴδε video), διαρκούσης δέ τῆς τραπέζης ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Πνεῦμα ὁ θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24), λέγει ὁ Κύριος.

Ὅσιολογιώτατε Ἡγούμενε καί ἀνακαινιστά τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ Πάτερ Ἰουστῖνε,

Σεβαστοί Πατέρες καί ἀδελφοί, εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί Προσκυνηταί,

Εὐχαριστοῦμεν τόν ἅγιον Τριαδικόν θεόν, ὁ Ὅποιος μᾶς ἠξίωσεν νά ἑορτάσωμεν καί ἐφέτος τήν μνήμην τοῦ γεγονότος τῆς συναντήσεως τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός μετά τοῦ θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ὑπό τοῦ Χριστοῦ ἀπάντησις εἰς τό ἐρώτημα τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, «ποῦ πρέπει νά λατρεύεται ὁ θεός», «ὅτι Πνεῦμα ὁ θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24), ἀποτελεῖ τήν θεμελιώδη ἀρχήν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως εἰς τόν θεόν τῆς σεσαρκωμένης ἀγάπης. «Ὁ θεός ἀγάπη ἐστί καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ θεῷ μένει καί ὁ θεός ἐν αὐτῷ». (Α΄ Ἰωάν. 4,16), διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής.

Τό εὐαγγελικόν τοῦτο κήρυγμα διακονεῖ διά μέσου τῶν αἰώνων ἡ

Rum Orthodox Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων. Τὴν Εὐαγγελικὴν ταύτην ἀλήθειαν μαρτυρεῖ τό ἱερόν τοῦτο προσκύνημα τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ ἐν τῇ εὐλογημένῃ γῆ τῆς Παλαιστίνης.

Περιττόν νά εἴπωμεν, ὅτι ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος δέν ἱκανοποιεῖ μόνον τὴν φυσικὴν δίψαν, ἀλλὰ κυρίως καί πρωτίστως τὴν πνευματικὴν δίψαν, δηλονότι, τὴν δίψαν τῆς ψυχῆς τῶν ἐνταῦθα προσερχομένων ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου προσκυνητῶν ὅλων τῶν θρησκειῶν καί δὴ τῶν Ἀβραμιαίων.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ διαφύλαξις καί λατρευτικὴ διακονία τοῦ ἱεροῦ τούτου προσκυνήματος, ὑπὸ τοῦ πρωτογενοῦς μοναχικοῦ Rum Orthodox τάγματος τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος ἀφ' ἐνός· καί ἡ διασφάλισις τῆς ἐλευθέρως προσβάσεως τῶν προσκυνητῶν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν τοῦ Παλαιστινιακοῦ κράτους ἀφ' ἐτέρου, προάγουν τὸν ἀλληλοσεβασμόν καί τὴν εἰρηνικὴν συμβίωσιν τῶν θρησκειῶν καί πολιτισμῶν.

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ πηγὴ τῆς Σοφίας καί ὁ χορηγός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ θεὸς Πατὴρ πάντων ἡμῶν, δροσίζη, παρηγορῆ καί ζωοποιῆ τὰς διψασμένας ψυχὰς πάντων τῶν τέκνων τοῦ θεοῦ, ἡ δέ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἀναδείξασα τὴν Σαμαρείτιδα γυναῖκα μάρτυρα τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ, μεταμορφῶνῃ, ἀγιάζη καί θεώνῃ τούς ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ προσκυνοῦντας τὸν θεόν.

Ἔτη πολλά. Χριστός Ἀνέστη!» Τέλος προσεφώνησε καί ὁ κ. Γανάμ (ἴδε video).

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΡΕΝΕ ΤΗΣ ΝΑΖΑΡΕΤ

Τὴν Κυριακὴν, 6ην /19ην Μαΐου 2019, Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξεν θείας Λειτουργίας εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος αὐτοῦ εἰς τὴν κώμην Reine, προάστιον τῆς Ναζαρέτ.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης Κάλλιστος ὁ Προϊστάμενος τῆς ἐνορίας ταύτης π. Συμεών καὶ ἄλλοι Ἀραβόφωνοι Πρεσβύτεροι, ὁ Ἀρχιδιάκονος Μᾶρκος καὶ ἔψαλεν ἡ χορωδία τῆς ἐνορίας ἀραβιστί καὶ μετεῖχεν ἐν κατανυκτικῇ προσευχῇ πλῆθος λαοῦ.

Πρὸς τὸν λαόν τοῦτον ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

“Ἐπί τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα: Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ βάλῃ με ἐν αὐτῇ καὶ εὐθύς σπλαγχνισθεῖς ὁ Σωτὴρ λέγει πρὸς αὐτόν. Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρόν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγερμένος Χριστός, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως καὶ Δημιουργός αὐτῆς, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ναῷ τῆς πόλεως ὑμῶν Reine, ἵνα ἑορτάσωμεν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ καὶ τό ὑπό τοῦ Κυρίου

ἐπιτελεσθέν θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου ἀνθρώπου παρά τῆς προβατικῆς κολυμβήθρα ἐν Ἱερουσαλήμ ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης λέγων: Μετά ταῦτα ἦν ἡ ἐορτή τῶν Ἰουδαίων, καί ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. ἔστι δέ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῆς προβατικῆς κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη ἐβραϊστί Βηθεσδά, πέντε στοάς ἔχουσα. ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολύ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν· ἄγγελος γάρ κατὰ καιρὸν κατέβαινε ἐν τῆς κολυμβήθρα, καί ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβάς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιῆς ἐγίνετο ὃς δὴποτε κατείχετο νοσήματι· ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῆς ἀσθενεία αὐτοῦ· τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καί γνούς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῆ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δέ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρό ἐμοῦ καταβαίνει. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει». (Ἰωάν. 5, 1-15).

Ἐρμηνεύων τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν Παράλυτον, «ἔγειραι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει» ὁ ἁγ. Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «θεοπρεπὲς τὸ ἐπίταγμα καὶ τῆς ὑπὲρ ἄνθρωπον δυνάμεως τε καὶ ἐξουσίας ἐναργεστάτην ἔχων τὴν ἀπόδειξιν. Οὐ γάρ ἐπεύχεται τῷ κειμένῳ τῆς ἀρρωστίας τὴν λύσιν, ἵνα μὴ κατὰ τινὰ φαίνοιτο καὶ αὐτός τῶν ἀγίων προφητῶν, ἀλλ' ὡς τῶν δυνάμεων Κύριε ἐξουσιαστικῶς ἐπιτάττει γενέσθαι.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Ἰησοῦς διὰ τοῦ σημείου ἢ τοῦ θαύματος τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου, ἀφ' ἑνός μὲν, φανερῶνει τὴν δόξαν Αὐτοῦ τὴν θεϊαν, ἀφ' ἑτέρου δέ ἀποδεικνύει ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ Σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων, δηλονότι ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν. Ἐπὶ πλέον δέ ἀποδεικνύει ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ ἦν ὁ λόγος αὐτοῦ», (Λουκ. 4,32). Τὴν ἐξουσίαν ταύτην τοῦ Ἰησοῦ διεπίστωσιν ἔκθαμβος γενόμενος ὁ λαός, ὅταν ὁ Χριστὸς διέταξε τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τοὺς δαιμονιζομένους ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς: καὶ ἐγένετο θάμβος ἐπὶ πάντας, καὶ συνελάλουν πρὸς ἀλλήλους

λέγοντες· τίς ὁ λόγος οὗτος, ὅτι ἐν ἐξουσία καί δυνάμει ἐπιτάσσει τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασι καί ἐξέρχονται», (Λουκ. 4,36)

Τὴν θείαν ταύτην ἐξουσίαν ἀπέδειξεν περιτράνωσ ὁ Χριστός μετὴν ἐκ νεκρῶν τριήμερον αὐτοῦ ἔγερσιν, ὡς πανηγυρικῶς ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιásθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ κοιλίας Ἰαίδου ἐρρύσατο ἡμᾶς καί παρέσχε τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος».

Καθίσταται σαφές ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ Χριστός διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεώς του ἀνεδείχθη κυρίαρχος καί νικητής τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς καί τῆς ἀμαρτίας καί ἀπελευθέρωσε τό ἀνθρώπινον ἡμῶν γένος ἐκ τῆς κοιλίας δηλονότι τῆς ἀδηφαγίας τοῦ Ἰαίδου. Διὰ τοῦτο καί ὁ ὑμνωδός δέν περιορίζεται εἰς τὴν ἀφήγησιν τῆς θαυμαστῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου, ἀλλά δέεται τοῦ ἱατροῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ὑπὲρ τῆς θεραπείας τῆς παραλελυμένης ψυχῆς ἡμῶν λέγων: «Τὴν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις καί ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην ἔγειρον τῇ θεϊκῇ σου ἐπιστάσει, ὡσπερ καί τὸν παράλυτον ἡγειρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμένος· οἰκτίρμον δόξα Χριστέ τῷ κράτει Σου».

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ παραλυσία, δηλονότι ἡ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς ὀφείλεται εἰς τὴν ἀμαρτίαν καί τὴν ἀπομάκρυνσιν μας ἀπὸ τὸν Νόμον τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ καί τό θεραπευτήριον, τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ. Ἡ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ὑπουδουλώσεώς μας εἰς ποικίλα πάθη τῆς ψυχῆς, τὰ ὁποῖα ἀσκοῦν φθοροποιὸν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς λέγει τῷ Παραλυτικῷ: «Ἴδέ ὑγιῆς γέγονας μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρὸν σοι τι γένηται», (Ἰωάν. 5,14)· κατὰ δέ τὸν θεῖον Παῦλον, τό κεντρί τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἀμαρτία. «Τό δέ κέντρον τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἀμαρτία», (Α΄ Κορ. 15,56).

Ἡ θεραπεία τῆς παραλελυμένης ψυχῆς ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς θείας Χάριτος καί τοῦ ἐλέους τοῦ θεοῦ. «Οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ, ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον

ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας καί ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου», (Τιτ. 3,5). Ἴδού λοιπόν διὰ τί ὁ ὑμνωδός ὡς ἐκπρόσωπος ἐκάστου ἡμῶν διατυπώνει τὴν θερμὴν ἰκεσίαν πρὸς τὸν Κύριον, ἵνα τῇ θεϊκῇ Αὐτοῦ ἐπιστάσει ἐγείρη, δηλονότι ἀνορθώσῃ ἡμᾶς, ὡσπερ πάλαι τὸν Παράλυτον ἀπὸ τὰ παντοειδῆ ἀμαρτήματά μας καί τὰ παράνομα ἔργα μας καί ὡς πολυεύσπλαγχνος καί παντοδύναμος θεός χάριση τὴν ψυχικὴν ὑγιείαν, τουτέστιν τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν.

Τὸ ἐρώτημα τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Παράλυτον τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;» (Ἰωάν. 5,6) ἀπευθύνεται πρὸς πάντας ἡμᾶς. Καί ὁ μὲν Παράλυτος δικαίως ἀπαντᾷ καί λέγει· «Κύριε ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», (Ἰωάν. 5,7). Εἶπε δέ τοῦτο, διότι δέν ἐγνώριζε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ἡμεῖς ὅμως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν δικαιολογούμεθα νά εἴπωμεν ὅτι δέν ἔχομεν ἄνθρωπον «ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ βάλῃ ἡμᾶς εἰς τὴν κολυμβήθραν», (Ἰωάν. 5,7).

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ ἐκ Παρθένου Μαρίας σαρκωθεὶς Λόγος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ τέλειος ἄνθρωπος, ὁ πολυέλεος καί φιλόανθρωπος, ἡ δέ Ἐκκλησία Αὐτοῦ, δηλονότι τὸ μυστικόν Αὐτοῦ σῶμα, εἶναι ἡ πνευματικὴ ἀλλὰ καί φυσικὴ κολυμβήθρα, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ Πατρός, «οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν» (Τιτ. 3,6). Ὁ δέ προφήτης Ἰωὴλ λέγει: «Καί ἔσται ἐν ταῖς ἡμέραις [ἐννοεῖ τὴν ἐνσάρκωσιν καί ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ] λέγει ὁ Θεός, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καί ἔσται πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου σωθήσεται», (Πράξ. 2,17-21).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, ἔχομεν ἄνθρωπον, καί μάλιστα ἰατρόν καί θεραπευτήν, ὁ ὁποῖος θεραπεύει κάθε εἶδους ἀσθένειαν ψυχικὴν τε καί σωματικὴν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστῆς Ματθαῖος λέγων : «Καί περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις... κηρύσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας θεραπεύων πᾶσαν νόσον καί πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ», (Ματθ. 9,35). Ἐξ ἄλλου αὐτός οὗτος ὁ ἀναστάς Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, παραγγέλλει ἡμῖν λέγων: «Αἰτεῖτε καί δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καί εὕρησετε, κρούετε καί

ἀνοιγήσεται ὑμῖν· πᾶς γάρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καί ὁ ζητῶν εὕρισκει καί τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται», (Ματθ. 7, 7-8). Χριστός Ἀνέστη!»

Μετά τοῦτο ὁ Μακαριώτατος προσέφερεν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου πρὸς διαφύλαξιν ἐν τῷ Ναῷ.

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τῆς ἐνορίας, ἔνθα καί ὁ χορευτικός ὄμιλος Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ὁ ἰδρυθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου ἐχόρευσε πατριωτικούς χορούς.

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη γεῦμα εἰς τράπεζαν εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκδηλώσεων τῆς ἐνορίας ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος, εἰς τὴν ὁποίαν προσεφώνησε καί πάλιν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ὅς τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν αὐτός ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι Αὐτοῦ ἐπὶ τό ξύλον, ἵνα ταῖς ἀμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· οὗ τό μῶλωπι αὐτοῦ ἰάθημεν» (Α' Πέτρ. 2,24).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Σήμερον ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ποιεῖται μνεῖαν τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ θεραπείας τοῦ Παραλύτου παρά τῆ Προβατικῆ κολυμβήθρα, ὡς ἀναφέρει ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ αὐτοῦ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ θεολόγος. (Ἰωάν. 5, 1-15).

Ἡ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ θεραπεία τοῦ Παραλύτου καί πολλῶν ἄλλων ἀσθενῶν κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωὴν αὐτοῦ ἐπιβεβαιώνει τό γεγονός, ὅτι Αὐτός ἐβάστασεν ὁ ἴδιος ἐπάνω Του τὰς ἀμαρτίας μας, δηλονότι τὰ τραύματα καί τὰς ἀσθενείας μας καί προσέφερε διὰ τοῦ Σώματός Του θυσίαν δι' αὐτάς εἰς τόν Σταυρόν. Τοῦτο δέ ἐποίησε διὰ να ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας καί ζήσωμεν διὰ τὴν δικαιοσύνην καί διὰ τὴν ἀρετὴν. Διὰ τῶν πληγῶν Αὐτοῦ ἰατρεύθητε, λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν θεραπείαν ἐχάρισεν ὁ Χριστός εἰς ὅλον τό ἀνθρώπινον γένος διὰ τῆς λαμπροφύρου Αὐτοῦ Ἀναστάσεως. Τό

κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ σταυρωθέντος καί ταφέντος Χριστοῦ διακονεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων καί ἡ τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησία διὰ τῆς διαφυλάξεως ἀφ' ἑνός μὲν, τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων τῶν ἀποτελούντων τά ἀδιάψευστα μαρτύρια τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καί ἀφ' ἑτέρου διὰ τῆς διαποιμάνσεως τοῦ εὐσεβοῦς καί Χριστεπωνύμου αὐτοῦ πληρώματος ἐν τῇ ἀγίᾳ Γῆ.

Τὴν ἱεράν ταύτην παρακαταθήκην, δηλονότι τόν θεῖον καί πολύτιμον θησαυρόν τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, καλούμεθα νά διαφυλάξωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἰδιαιτέρως οἱ Χριστιανοί οἱ κατοικοῦντες τὴν ἀγίαν Γῆν καί τὴν εὐρυτέραν περιοχὴν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ἀκούσαντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ σοφοῦ ἀποστόλου Παύλου πρὸς τόν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον λέγοντος: «Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν», (Α΄ Τιμ 1,14). Καί συνεχίζει ὁ μέγας Παῦλος παροτρύνων τόν μαθητὴν αὐτοῦ καί βεβαίως πάντα ἡμᾶς λέγων, μὴ μιμῆσαι αὐτούς, μέ ἐγκατέλιπον καί ἀπεστράφησαν τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν. «Οἶδας τοῦτο, ὅτι ἀπεστράφησάν με πάντες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὡς ἐστὶ Φύγελος καί Ἐρμογένης», (Β΄ Τιμ. 1, 15).

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι ἰάθημεν τῷ μώλωπι Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, (Α΄ Πέτρ. 2,24) καί διὰ τοῦ βαπτίσματος συμμετέσχομεν εἰς τόν θάνατον Αὐτοῦ, τόν πατήσαντα καί νικήσαντα τόν θάνατον τῆς φθορᾶς καί τῆς ἁμαρτίας καλούμεθα καί πάλιν νά ἀκούωμεν εἰς τόν πιστόν λόγον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ εἰπόντος τῷ Παραλυτικῷ: «ἰδέ ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χειρὸν σοί τι γένηται», (Ἰωάν. 5,15).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡμεῖς καί πάλιν καλούμεθα, ἵνα μὴ γενώμεθα μιμηταί τῶν φυγέλων καί τῶν Ἐρμογένηδων.

Χριστός Ἀνέστη. Ἔτη πολλά”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ ΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΙΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Τό απόγευμα τῆς Πέμπτης, 3^{ης} /16^{ης} Μαΐου 2019, ἔλαβε χώραν εἰς τό κτιριακόν συγκρότημα –ξενοδοχεῖον Sergei, προσκεῖμενον εἰς τήν Ρωσικήν Πνευματικήν Ἀποστολήν (Missia) τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, κατεχομένην ἀπό τοῦ 1948 ὑπό τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ καί ἐπαναποδοθέν προσφάτως εἰς τήν Ρωσικήν Ἐκκλησίαν, συνάντησις ὑπό τόν S.V. Stepushin, Πρόεδρον τῶν Περιφερειακῶν καί Ξένων Τμημάτων τῆς Αὐτοκρατορικής Ὁρθοδόξου Παλαιστινιακῆς Ἐταιρείας ἐπί τῇ διακοσιοστῇ ἐπετείῳ ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς διπλωματικῆς ὑποστηρίξεως τῆς Ρωσικῆς παρουσίας εἰς τήν Μέσην Ἀνατολήν.

Εἰς τήν συνάντησιν ταύτην ἀντεπροσώπευσε τό Πατριαρχεῖον ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς, ὁ ὁποῖος καί ἀνέγνωσεν ἀγγλιστί τήν κάτωθι προσφώνησιν τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ὡς ἔπεται:

“Mr. Chairman,

Respected Members of the Council,

Ladies and Gentlemen,

Christ is risen!

We greet you with the joy of this Paschal season with the greeting that is also the triumph of our Orthodox faith. From

this Holy City of Jerusalem, the light of the resurrection has spread to the whole world.

We welcome this seminar as you meet in Jerusalem. You meet at a time when our Christian witness is so important in support of the Christian presence in the Holy Land and the Middle East, and when the Greek Orthodox Patriarchate is playing a leading role in promoting deeper relationships among the Christian communities here. Such deepening relationships are crucial for the well-being of a vital, vibrant Christian presence.

The Patriarchate is also promoting important interfaith dialogue, and above all we are maintaining the multi-ethnic, multi-cultural, multi-religious character of Jerusalem and the Middle East.

The Church of Jerusalem, which is the Mother of all the Churches, is the guarantor of the unity of the Orthodox Church. We acknowledge especially the role that the Russian Orthodox Church has played down the centuries, and especially during the Ottoman period, in supporting the Church of Jerusalem politically, diplomatically, and of course, financially. But we need to acknowledge that there were also difficult times that tested our relationship; we must learn from them and work towards strengthening our Orthodox unity.

In the spirit of our Orthodox unity, we must learn from the past. We must always speak and act in ways that support the life and mission of the Patriarchate of Jerusalem in this region. We are the one, holy catholic and apostolic Church, and we are under a moral as well as a spiritual obligation to ensure that the identity and witness of the Orthodox Church in the Holy Land and the Middle East rests on the unshakable foundation of our Orthodox unity.

We would like to take this opportunity to express our deep appreciation to His Excellency the President of the Russian

Federation, Vladimir Vladimirovich Putin, for his material support for the restoration of the Church of the Nativity in Bethlehem, and for his unwavering support for the mission of the Patriarchate.

We wish you, Mr. Chairman, and this seminar, every success in your deliberations, and we look forward to hearing about the fruits of your deliberations.

Christ is risen!"

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΑΠΟ ΑΡΙΜΑΘΑΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΙΣ ΡΕΜΛΗΝ

Τὴν Κυριακὴν, 29 Ἀπριλίου/ 12ην Μαΐου 2019, ἑωρτάσθη εἰς Ρέμλην, Ἀρχαίαν Ἀριμάθειαν ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, τοῦ ζητήσαντος τό σῶμα τοῦ Κυρίου παρά τοῦ Πιλάτου καί ἐνταφιάσαντος τοῦτο μετὰ τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν εἰς τόν Πανάγιον Τάφον.

Τῆς Θείας Λειτουργίας ἐπί τῇ ἑορτῇ ταύτῃ εἰς τόν ἱερόν Ναόν τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Πατριαρχείου προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μελετίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ π. Ἰωσήφ, παρεπιδημοῦντος ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Τσεχίας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, παρουσία μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς Τέλ Ἀβίβ,

ψάλλοντος τοῦ ψάλτου τῆς Κοινότητος Ρέμλης Ἡλιάς, καί μετέχοντος ἐν εὐλαβείᾳ πιστοῦ λαοῦ τῆς Κοινότητος Ρέμλης.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον Λόγον πρὸς τοὺς πιστούς ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότῃ καί Χριστὸν ὀψόμεθα δικαιοσύνης Ἡλίον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα», ἀναφωνεῖ ὑμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Ὁ τῆς δικαιοσύνης Ἡλιος, δηλονότι ὁ ἀναστάς Χριστός, ὁ τοῖς πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλον συνήγαγε σήμερον πάντας ἡμᾶς, ἵνα ἀφ' ἑνός μὲν τιμήσωμεν ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ πόλει τῇ ἁγιογραφικῇ Ἀριμαθαίᾳ (Ρέμλη) τόν εὐσχήμονα Ἰωσήφ σὺν τῷ συμμαθητῇ αὐτοῦ Νικοδήμῳ· ἀφ' ἑτέρου δέ ἐπιτελέσωμεν τὴν μνήμην τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων γυναικῶν.

Αἱ μὲν Μυροφόροι γυναῖκες εἶναι αὐταί, αἵτινες ἀνέλαβον τὰ τῆς ταφῆς τοῦ Τιμίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. «Ἠρώτησε τόν Πιλάτον Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὢν μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ κεκρυμμένος δέ διὰ τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα ἄρῃ τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καί ἐπέτρεψεν ὁ Πιλάτος· ἦλθεν οὖν καί ἦρε τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ἦλθε δέ καί ὁ Νικόδημος ὁ ἐλθὼν πρὸς τοῦ Ἰησοῦν νυκτός τό πρῶτον, φέρων μεῖγμα σμύρνης καί ἀλόης ὡς λίτρα ἑκατόν», (Ἰωάν. 19, 38-39).

Τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ὅσον καί οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί τοῦ Ἰησοῦ εὐσχήμων Ἰωσήφ καί Νικόδημος εἶναι οἱ ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο καί ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ καί προβάλλει αὐτούς καί δι' αὐτῶν καλεῖ ἡμᾶς νά συμμετάσχωμεν εἰς τὴν χαράν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, προσφέροντες ἀντί μύρων τόν πασχάλιον ὕμνον τῷ θεῷ καί Δεσπότῃ ἡμῶν.

Μέ άλλα λόγια, καλούμεθα νά ἴδωμεν τόν Χριστόν, ὁ Ὅποῖος εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης μέ τά νοερά μάτια τῆς ψυχῆς. Καλούμεθα νά συμμετάσχωμεν οὐχί εἰς τό Νομικόν Πάσχα, κατά τό ὁποῖον ὁ λαός ὁ Ἑβραϊκός ἐώρταζε τήν διάβασιν διά τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἐκ τῆς Αἴγυπτιακῆς δουλείας εἰς τήν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, διά τῆς θείας ἐπεμβάσεως, ἀλλά καλούμεθα νά ἐορτάσωμεν κατά τόν ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον, τό Πάσχα τῆς θείας Χάριτος, δηλονότι τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, διά τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ἡ διάβασις ἡμῶν «ἐκ θανάτου πρός ζωήν καί ἐκ γῆς πρός οὐρανόν», ἐπιτυγχάνεται ἡ μέθεξις ἡμῶν ἐν τῷ Ἀναστάντι Χριστῷ. Διά τοῦτο καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἀναφωνεῖ: «Ἡ Πάσχα τό μέγα καί ἱερόν καί παντός τοῦ κόσμου καθάρσιον». Ἄνευ τῆς κοινωνίας ἡμῶν μετά τοῦ Χριστοῦ παραμένομεν εἰς τήν νέκρωσιν τῆς ἁμαρτίας καί τῆς δουλείας αὐτῆς. «Ὁ μή ὁρῶν καί ἀκούων καί αἰσθανόμενος πνευματικῶς, νεκρός ἐστίν», λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ δεχόμενος τόν Χριστόν ζῆ ἐν αὐτῷ ὁ Χριστός ὁ εἰπών: «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει καγώ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν. 6,54), καί «τό γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκός σὰρξ ἐστίν καί τό γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος, πνεῦμά ἐστίν», (Ἰωαν. 3,6).

Ἐρμηνεύων τούς Κυριακοῦς τούτους λόγους ὁ Ζιγαβηνός λέγει: «Ὁ σαρκική ἐστίν ἡ γέννησις, ἀλλά πνευματική... Λοιπόν οὖν ἡ μέν σαρκική γέννησις αἰσθητή ἐστίν· ἡ δέ πνευματική νοητή καί οὐ χρῆ αἰσθητῶς ἐξετάζειν τό νοητόν, οὐδέ ἀνθρωπίνως τό θεῖον πρᾶγμα».

Μέ άλλα λόγια, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀφορᾷ εἰς τήν ἀναγέννησιν ἡμῶν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ἔσωσεν ἡμᾶς ὁ Χριστός διά λουτροῦ παλιγεννεσίας καί ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου», (Τιτ. 3,5). Αὐτό τοῦτο ἀκριβῶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τό τῆς ἀνακαινώσεως ἔδωκεν ὁ Χριστός εἰς τούς πιστεύοντας εἰς τήν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ. «Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν Αὐτῷ μένομεν καί αὐτός ὁ Χριστός ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν», (Α' Ἰωάν. 4,13), λέγει ὁ ἅγιος Εὐαγγελιστής καί Ἀπόστολος Ἰωάννης. Οἱ πνευματοφόροι νηπτικοί

Πατέρες τονίζουν τό γεγονός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ὑποδέχεται ἐντός του τόν Ἀναστάνα Χριστόν, ὁ Χριστός γίνεται δευτέρα ψυχή αὐτοῦ: «ψυχή τις δευτέρα τοῖς ἀνθρώποις ἢ Ἀνάστασις», λέγει ὁ ὄσιος Νεῖλος.

Διά νά γίνῃ μέτοχος καί κοινωνός τῆς ἐμπειρίας ταύτης, ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπό σῶμα καί ψυχή καί ἀπό αἰσθήσεις τόσον σωματικές ὅσον καί ψυχικές ἔχει ἀνάγκην καθάρσεως, ὡς παραγγέλλει ὑμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Καθαρθῶμεν τάς αἰσθήσεις καί ὀψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτί τῆς Ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα, καί χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες».

Τό ἀπρόσιτον φῶς τῆς Ἀναστάσεως, δηλονότι τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ἐθεάσαντο μέ τούς ὀφθαλμούς τούς πνευματικούς, ἀλλά καί τούς φυσικούς – σωματικούς τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὅσον καί οἱ Ἰωσήφ καί Νικόδημος. Διά τοῦτο αἱ μέν Μυροφόροι γυναῖκες ἀνεδείχθησαν αὐτόπται καί ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως, Ἰωσήφ δέ καί Νικόδημος τῆς ταφῆς.

Ἰδοῦ λοιπόν διά τί ὁ Συναξαριστής τῆς Ἐκκλησίας λέγει: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπό τοῦ Πάσχα τήν τῶν ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἑορτήν ἑορτάζομεν· ἔτι δέ μνεῖαν ποιούμεθα καί τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, ὃς ἦν μαθητής κεκρυμμένος. Πρός δέ καί τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου».

Αἱ θεόφρονες Μυροφόροι γυναῖκες εἶναι αὗται, αἱ ὁποῖαι εὐηγγελίσαντο τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὑμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Γυναῖκες μετά μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον, ὃν δέ ὡς θνητόν, μετά δακρύων ἐζήτην, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο».

Τό μυστικόν τοῦτον εὐαγγελισμόν τοῦ Πάσχα, δηλονότι τῆς Ἀναστάσεως καλούμεθα νά ἐνστερνισθῶμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μιμούμενοι τό Χριστιανικόν φρόνημα, δηλονότι τήν μεγάλην ἀγάπην, ἀφοσίωσιν ἀλλά καί τόλμην τόσον τῶν Μυροφόρων

γυναικῶν, αἵτινες «ἔξελοῦσαι ἔφυγον ἀπό τοῦ μνημείου· εἶχε δέ αὐτάς τρόμος καί ἔκστασις καί οὐδενί οὐδέν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ», (Μαρκ. 16,70), ὅσον καί τῶν μαθητῶν Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, οἵτινες ἐπέδειξαν τήν ἰδίαν ἀγάπην, τήν ἰδίαν ἀφοσίωσιν καί τό ἴδιον θάρρος: «Ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας, ὃς καί αὐτός ἦν προσδεχόμενος τήν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς τόν Πιλᾶτον καί ἠτήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ» (Μάρκ. 15,43).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου Χριστιανοί, δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπό τήν Βασιλείαν τοῦ θεοῦ, «τοῦ καλοῦντος ἡμᾶς εἰς τήν Ἐαυτοῦ Βασιλείαν καί δόξαν», (Α' Θεσ. 2-12), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Χριστός Ἀνέστη.

Μετά τήν Ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ δραστήριος ἡγούμενος καί ἀνακαινίσας τόν Ναόν καί τήν Μονήν Ἀρχιμανδρίτης π. Νήφων παρέθεσε κέρασμα εἰς τό ἡγουμενεῖον, ἔνθα καί προσεφώνησε τό ποίμνιον, ὁ δέ Μακαριώτατος ἀντεφώνησεν οὕτως:

«Ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν, εἰς τόν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν, συνετάφημεν οὖν Αὐτῷ διά τοῦ βαπτίσματος εἰς τόν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν», (Ρωμ. 6,3-4), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἀγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἔχει τό ἱερόν προνόμιον νά τιμᾷ καί νά γεραίρει τήν μνήμην τῶν ἀγίων Μυροφόρων Γυναικῶν καί δὴ τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, Νικοδήμου καί Ἰωσήφ, ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ πόλει τῆς Ἀριμαθαίας, δηλονότι τῆς σημερινῆς Ρέμλης.

Ἡ σημερινή ἑορτή, ἡ ὁποία κατ' οὐσίαν ἀφορᾷ εἰς τήν ἑορτήν τῶν ἑορτῶν καί πανήγυριν τῶν πανηγύρεων, δηλονότι τοῦ Πάσχα, δέν πρόκειται διά ἓνα ἐξωτερικόν τυπικόν ἑορτασμόν, ἀλλά διά ἐσωτερικόν καί πνευματικόν. Ὁ σκοπός τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καί ζωῆς εἶναι ἓνας καί μοναδικός, ἡ συνανάστασις μέ τόν Ἀναστάντα Χριστόν. «Αὐτός, ὁ ὁποῖος μνήθηκε εἰς τήν ἀπόρρητον δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως ἐγνώρισεν ἐκ πείρας διά ποῖον σκοπόν ὁ

Χριστός ἐδημιούργησε τόν κόσμον», λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καλεῖ τούς Χριστιανούς, «ἵνα περιπατήσωμεν καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς», (Ρωμ. 6,4). Ἡ καινούργια ἐν Χριστῷ ζωὴ ἡμῶν εἶναι ἀναγκαία καί ἐπιβεβλημένη, ἐάν ὄντως θέλωμεν νά ἀποφύγωμεν τόν πνευματικόν θάνατον, ὡς λέγει ὁ μέγας καί σοφός Παῦλος: «εἰ γάρ κατά σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν· εἰ δέ Πνεύματι τάς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε. Ὅσοι γάρ Πνεύματι θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοί θεοῦ», (Ρωμ. 8, 13-14).

Ὁ σκοπός καί ἡ ἀποστολή τοῦ Rum Orthodox Πατριαρχείου ἡμῶν, τουτέστιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων ἦτο καί εἶναι ἡ διαφύλαξις καί διακονία τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων ἀφ' ἑνός καί ἡ ποιμαντική μέριμνα τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος αὐτοῦ, δηλονότι ἡ διασφάλισις τῆς πολιτισμικῆς, τῆς παραδοσιακῆς καί κυρίως τῆς ἐθνικο -θρησκευτικῆς ταυτότητος αὐτοῦ, ἀλλά καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀναστάντος ἐκ νεκρῶν θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Χριστός Ἄνέστη.

Μετά τήν ἀντιφώνησιν ταύτην ὁ Μακαριώτατος ἀπένειμεν ἐπιστήθιον ἱερατικόν σταυρόν εἰς τόν Ἀρχιμανδρίτην Νήφωνα, εἰς ἀναγνώρισιν τῆς ἀφοσιωμένης αὐτοῦ διακονίας ὡς ἡγούμενος Ρέμλης καί εἰς τήν βοηθοῦσαν τούτον ἐπί δέκα ἐπτὰ ἔτη μοναχὴν Φεβρωνίαν σταυρόν καί εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Τάφου, τήν μεσημβρίαν δέ τό Κοινοτικόν Συμβούλιον παρέθεσε γεῦμα εἰς ἐστιατόριον τῆς πόλεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

<https://www.youtube.com/watch?v=kyhf1H3Yluk>

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΔΕΧΕΤΑΙ ΟΜΑΔΑ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου, 28^{ης} Ἀπριλίου /11^{ης} Μαΐου 2019, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐδέχθη 50μελῆ ὁμάδα Ἀνωτάτων Ἑλλήνων Στρατιωτικῶν, καθοδηγουμένων προσκυνηματικῶς ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ Ἱερέως π. Γεωργίου Ἀποστολακίδου.

Ἐξ ὀνόματος τῆς ὁμάδος, ὁ τέως Ὑπουργός Δημοσίας Τάξεως καὶ Ἀρχηγός ΓΕΕΘΑ κ. Χηνοφώτης ἐξέφρασε τὴν συγκίνησιν διὰ τὴν προσκυνηματικὴν ἐμπειρίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε μετὰ τοῦ π. Γεωργίου καὶ τὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν ὑποδοχὴν παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου.

Ἀπαντῶν ὁ Μακαριώτατος καὶ εὐλόγῶν τὰ μέλη τῆς ἐκλεκτῆς προσκυνηματικῆς ὁμάδος ταύτης, ὑπεγράμμισε τὴν σημασίαν τῆς ἀγιότητος τῆς Ἱερουσαλήμ, λόγω τοῦ ἐμποτισμοῦ αὐτῆς διὰ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου, τοῦ σταυρωθέντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν σημασίαν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ὡς φρουροῦ μιᾶς τοιαύτης ἡγιασμένης γῆς.

Ὑποβαλόντες τὰ σέβη αὐτῶν, οἱ ἐν λόγῳ ἐκλεκτοὶ συνταξιοῦχοι Στρατιωτικοί, νῦν προσκυνηταί, ἔλαβον τὴν εὐλογίαν τοῦ Μακαριωτάτου καὶ εἰκόνα τῆς θεοτόκου καὶ τοῦ ἁγίου Τάφου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας